

Rose

우주토깸 (우주토크) 셰윤
YOON 지윤
DELTA 조현

If
God
wants
เพื่อทวงคืนบัลลังก์
2

원하신다면 +
만약 신이

Rose

เพียงทวยเทพต้องประสงค์

만약 신이 원하신다면

2

우주토크

จู่โทแก

เชียน

YOON 允

แป

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เพียงทวยเทพต้องประสงค์ 2

만약 신이 원하신다면

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

IF GOD WANTS

Copyright © uzutokkeng, 2020

All rights reserved.

The Korean edition of the e-book was originally published by W-BEAST., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with the author through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7934-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศิริภัสสร ลิ้มณี

บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนทิพย์ สุขเกษม • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ่น

ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, ศุภิสรา เล็กเลิ

พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, ส่องนา ภัคศรีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

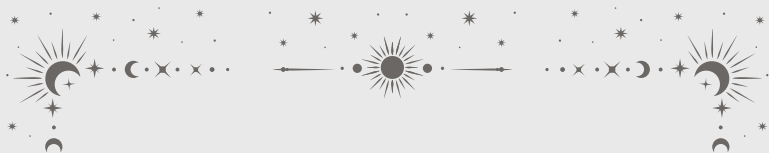
นิยายเรื่องเพียงทวยเทพต้องประสงค์เล่ม 2 นี้ ยังคงพาทุกคนเดินทางในดินแดนประหลาดน่าตื่นตาตื่นใจเช่นเคย ทั้งบรรยากาศ ภาษา ผู้คน สัตว์มหัศจรรย์ และสถานที่งดงามตระการตา อ่านแล้วรู้สึกเหมือนได้ผจญภัยไปกับขุนแฉูทุกอย่างก้าวเลยละ

ซึ่งแน่นอนว่าความตั้งใจของเขาที่อยากจะหนีให้พ้นจากยูสท์ส เลอร์ เทพเจ้าแห่งแดนเหนือ แล้วไปอยู่กับเทพเจ้าองค์อื่นนั้นยังคงเหมือนเดิม นำแปลกที่ยังอยากหนีก็ยิ่งใกล้ชิด จนเผลอคิดว่าหรือเชือกป่านผูกพันเส้นนี้จะเป็นเชือกเส้นสุดท้ายที่เขาจะพึ่งพิงได้กันนะ ทว่าจนแล้วจนรอดก็ได้แค่คิด เพราะไม่สามารถลบล้างความจริงข้อหนึ่งได้ว่าสักวันเขาก็ต้องถูกยูสท์สจับทำลูกแก้วอยู่ดี นอกจากจะขอให้อีกฝ่ายรักษารักษาเขาของตัวเองไม่ได้ เขาเองก็อาจรักษาชีวิตไม่ได้ด้วย

ขุนแฉูเลยได้แต่ใช้ชีวิตแบบเอาตัวรอดไปวันๆ พร้อมรับมือกับยาเรนบาล์ม เมเดน เทพเจ้าแห่งแดนตะวันตกที่หาโอกาสทะเลาะเขาไม่หยุดหย่อน มีหน้าซำยังต้องไปเจอค็อกซ์ ฟิลลิป เทพเจ้าแห่งแดนใต้ที่ยังไม่รู้ว่ามีนิสัยอย่างไรแน่

เริ่มหนักใจแทนขุนแฉูกันแล้วใช่ไหมคะ อย่างนั้นมาร่วมผจญภัยและเอาใจช่วยไปด้วยกัน โดยการเปิดอ่านหน้าถัดไปได้เลยละ

Rose

TRIGGER WARNING

Animal Abuse - การทำร้ายสัตว์

Animal Death - มีสัตว์ตาย

Ableism - ถูกเหยียดหยามผู้พิการ

Blood - มีเลือด

Bestiality - การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ (ไม่สำเร็จ)

Child Abuse - การทารุณกรรมเด็ก

Coercion - การบีบบังคับ

Drug Addiction - การใช้สารเสพติด

Genocide - การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

PTSD - ภาวะทางจิตใจตึงเครียดหลังผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง

Racism - การเหยียดชนชาติ

Rape/Non-con - การร่วมเพศโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม

Suicide Attempt - การพยายามฆ่าตัวตาย

Sexism - การเหยียดเพศ

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเรื่องเพศ ความรุนแรง และคำหยาบคายชัดเจน
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ปัง!

เมื่อประตูห้องปิดลง ยูนแจอูก็เริ่มทำไม้ทำมืออธิบายพร้อมชี้ตาด้วยความรู้สึกไม่ยุติธรรม

“ผมอยู่เฉยๆ จริงๆ นะครับ ผมนั่งของผมอยู่ดีๆ แล้วไอ้พวกนั้นก็บอกให้ผมถอดเสื้อคลุมออก...”

“ชุดที่เจ้าสวมอยู่จะไม่มีใครถอดหมวกของเจ้าได้จนกว่าเจ้าจะถอดมันออกเอง นี่คือข้อเท็จจริงที่แม้แต่พวกนักเลงหัวไม้เช่นนั้นก็ยังรู้”

“...”

พอมาคิดๆ ดูแล้ว ตอนแรกไอ้ผู้ชายพวกนั้นไม่ได้บอกให้เขาถอดหมวก พวกมันพยายามจะถอดกางเกงเขาต่างหากเพราะอยากตรวจสอบสี่ขานั้น...

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะครับ แต่พอถอดกางเกงออก ไ้...ไอ้สารเลวพวกนั้นมันก็...แหม่งเอ๊ย!”

ยูนแจอูพูดตะกุกตะกักเพราะกระดากปากที่จะบอกว่าพวกมันพยายามจะดูขมขื่นนั้นของเขา ยูสท์สสั่งให้เขาถอดเสื้อนอกออกเหมือนตัดรำคาญ

“ถอดเสื้อออก”

“ครับ”

ยูนแจอูถอดเสื้อที่สวมอยู่ออก ก่อนจะพับอย่างเรียบร้อยแล้วพาดไว้บนเก้าอี้

“ชั้นล่างด้วย”

“อะไรนะครับ”

“ถอดแค่ชั้นล่างก็พอ”

“อะไร ทำไม...ไ้ลูกหมา...อะ...อะไรเนี่ย...”

เขาเพิ่งจะรอดพ้นจากพวกผู้ชายที่วิ่งไล่เข้ามาเพราะอยากรู้ว่าชนตรงนั้น
ของเขาเป็นอะไร พอมาได้ยินยูสท์สพูดแบบนี้ก็ถึงกับพูดไม่ออก

“ถอด”

“ไม่ครับ!”

ยูนแจอู๋สายหน้าขณะจับกางเกงของตัวเองไว้แน่น ยูสท์สจึงเอื้อมมือ
มากอดเอวเขา

“อ้อ อ้ากกกก! ไม่เอา!”

ยูนแจอู๋พยายามดิ้นรนสุดชีวิต แต่สรีระของพวกเขาก็แตกต่างกันเกินไป
มีหน้าซ้ำอีกฝ่ายยังเป็นถึงเทพเจ้าของโลกนี้อีกต่างหาก ยูสท์สปราบพยศ
ยูนแจอู๋และดึงเข้ามาจนถอดได้อย่างง่ายดายดียวกับหักข้อมือเด็ก

ยูสท์สตรึงร่างที่ตื้นพราดไว้ข้างตัวขณะเปิดหน้าต่าง ก่อนจะเอื้อม
เด็ดกิ่งไม้ที่อยู่ใกล้ๆ

“ทำบ้าอะไรเนี่ย คิดจะทำเรื่องต่ำช้าอะไรซะ! ไม่เอานะ! บอกว่า
ไม่ไหวะ!”

กางเกงที่สวมอยู่ได้หลุดหนีถูกถอดออกอย่างง่ายดาย จากนั้นยูสท์ส
ก็จับยูนแจอู๋นอนคว่ำลงบนตัก ก้นนั้นแน่นจากการออกกำลังกายเผยให้เห็น
ภายใต้แสงจันทร์

“ไอ้โรคจิต เทพเจ้าที่นี้เป็นโรคจิตกันหมดเลยหรือไง! ไอ้พวกเฮงซว...”

เสียงขบขันดังขึ้นก่อนที่ยูนแจอู๋จะทันได้ด่าจบ ตามด้วยเสียงร้องที่
หลุดจากปากของเขาโดยอัตโนมัติ

“โหฐานที่เจ้าเป็นฝ่ายดึงผมลงก่อน”

“อะ...อะไรเล่า! บัดโห่วย ก็ไอ้พวกนั้น...”

เสียงหวดเข้าที่ก้นดังขึ้นอีกครั้ง ยูนแจอู๋เกร็งร่างทันทีเพราะรู้สึก
เจ็บแปลบ

“และโหฐานที่เจ้ายั่ววนผู้คนที่มศีลธรรม”

“ไอ้โลกสกปรกโสโครกเอ๊ย มีศีลธรรมแต่จะขอดูชนตรงนั้นเนี่ยนะ!”

ยูสท์สหวดไม้เรียวเป็นครั้งที่สามตามมาติดๆ ก่อนที่ยูนแจอู๋จะทันได้

อละวาดจบ ดวงตากลมโตก็เริ่มมีน้ำตาคลอ ระหว่างฝึกซ้อมเขาเคยโดน รุนพี่หรือโค้ชลงโทษหมุดด้วยการใช้ไม้เบสบอลฟาดอยู่บ้าง แต่มันต่างกับ ตอนนี้โดยสิ้นเชิง ไม่รู้ว่ายูสท์ส่ายคาถาอะไรใส่กึ่งไม้แน่นหรือเปล่าถึงได้ทำให้ เจ็บปวดนัก ยิ่งกว่านั้นคือความอับอายขายหน้าจากการที่เขาต้องโดนฟาดกัน เปลือยเปล่านี่แหละ

“โทษฐานที่เฝ้าก่อความวุ่นวายและไม่เชื่อฟังคำสั่ง”

ทุกครั้งที่ยูสท์สกล่าวถึงความผิด กันขาว ๆ ของยูนแจอูจะมีรอยแดง เพิ่มขึ้น

ยูสท์สยังคงไม่หยุดฟาด จนกระทั่งยูนแจอูพรั่งพรูคำพูดออกมาไม่ยั้ง

“ผมทำผิดอะไรนักหนาอะ ถ้าจะทำแบบนี้ทำไมไม่จับผมทำลูกแก้ว ชะเลยละ ไม่สิ ผมผิดเอง หยุดฟาดแล้วยกโทษให้ผมเถอะ ไอ้เทพเจ้า เฮงชวย”

“ให้ตายเถอะ...”

ยูนแจอูเบิกตากว้างขณะสำรวจบาดแผลที่กันผ่านทางกระจก ทว่า ความอับอายหนักหนากว่าความเจ็บ ถ้าทำได้เขาก็อยากจะแขวนคอตาย ได้ต้นไม้อีกต้นให้รู้แล้วรู้รอดไปซะ

เขาอับอายที่ต้องเปลือยกันให้ผู้ชายฟาด สุดท้ายก็ถึงขั้นขอร้องวิงวอน ว่าเขาผิดไปแล้ว

ยูนแจอูสูดน้ำมูกพลางยกหลังมือเช็ดขอบตา พยายามกลืนน้ำตา อย่างสุดความสามารถ ถ้าตอนนี้ได้เจอพี่จินซออยู่ เขาคงจะคว้าหางนมพู ของมันมากอดแล้วร้องไห้โฮ

“ต้องตีขนาดไหนถึงสภาพเป็นแบบนี้เนี่ย...เฮงชวยชะมัด”

ยูนแจอูหันหน้าคว่ำขวมดันทันทีขณะมองกันตัวเองผ่านทางกระจก มัน

เป็นรอยไม้เรียวชัดเจนเหมือนใครเอาปากกาแดงมาขีดเส้นไว้ แค่อลองใช้นิ้วแตะเบาๆ ยังเจ็บแสบจนต้องรีบชักมือออก

“ลาเมีย”

ตอนนั้นเอง ยูสท์ที่กำลังนั่งเขียนอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะก็เรียกเขา
ใจจริงเขายากพ่นคำตำ แต่เนื่องจากอีกฝ่ายสามารถเข้าใจคำพูด
ของเขาได้ประมาณหนึ่งผ่านการกระพือมของอากาศ จึงต้องกัดริมฝีปาก
ห้ามตัวเองเอาไว้

ยูนแจจู้จัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ก่อนเดินกะโผลกทะลักออกมาจากห้องน้ำ
แล้วยูสท์ก็เขียนอะไรบางอย่างให้ เขารับมันไว้ด้วยมือข้างเดียวพลางทำหน้า
สงสัย

“ยา เอาไปทาบาดแผลนั้นเสีย”

“เฮ้อ...ให้ตายสิ”

คนที่คิดสุภาชีวิตให้โรคแล้วให้ยา¹ น่าจะตายตาหลับหลังจากเห็นภาพนี้
เหลือจะเชื่อ! ฟาดไม้ยังแล้วให้ยามาทาเนี่ยนะ!

ยูสท์เบนสายตามามองเมื่อยูนแจจู้แค้นหัวเราะด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ

“มีอะไร”

“เปล่าครับ ผมแค่ซาบซึ่งจนน้ำตาจะไหล ช่างเป็นพระมหากรุณาธิคุณ
ล้นพ้นโคตรๆ”

ยูนแจจู้แกลังทำท่าทอมอบคำนับ แต่แล้วก็ต้องร้องครวญครางด้วยความ
เจ็บ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในห้องน้ำพลางคิดว่า รีบทายาแล้วด่าไอ้เทพ
บ้านนั้นในใจให้เสร็จดีกว่า

เขาเปิดฝาทะปุกยาแล้วใช้นิ้วชี้จิ้มลงไป จากนั้นใช้มืออีกข้างดึงกางเกง
ลงจนเห็นกัน ทว่ากลับไม่กล้าทายาลงบนบาดแผล

ยูนแจจู้ตัวลั่นขณะลองแตะยาลงไปบนบาดแผลเล็กน้อย

“อ้าก ทำไมมันแสบขนาดนั้นเนี่ย!”

¹ให้โรคแล้วให้ยา หมายถึง สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นก่อนจะมาเป็นช่วยเหลือที่หลัง
ตรงกับสุภาษิตไทยว่า ตบหัวลูบหลัง

ขุนแจจูงเสียงร้องพร้อมกับย่าทำอยู่กับที่ มันแสบถึงขั้นที่ว่า ถ้ามีใครรดาตหมองน้ำใส่แผลตรงๆ ก็ยังไม่แสบขนาดนี้ น้ำตาของเขาไหลพรากอย่างห้ามไม่อยู่

น้ำมันไม่ใช่ยาทาแผล แต่เป็นยาพิษหรือเปล่า ยูสท์สงสัยว่าคาญที่พาเขามาด้วย เลยจะจับทำลูกแก้วแล้วยัดไว้ในกระป๋องละสิ!

ขุนแจจูงใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาที่ไหลพรากพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อมองที่กระจกอีกครั้งก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ เพราะบาดแผลที่ทายาเมื่อกี้หายไปราวกับไม่เคยมีมาก่อน

“ยาของจริงสินะ...”

ขุนแจจูงก็มองยาที่ยังติดอยู่บนปลายนิ้ว ดูเหมือนเจตนาของไอ้ลูกหมาความสามารรถจะอยากให้เราล้มรสความเจ็บอีกสักรอบถึงให้ยานี้มา และเขาก็ต้องทมน้อยอย่างเลื่องไม่ได้ตราบใดที่ยังต้องขึ้นรถม้าโคลงเคลง

แค่นึกภาพว่าต้องนั่งอยู่บนรถม้าก็ทำเอาขุนแจจูงตัวสั่น จากนั้นจึงรวบรวมความกล้าแล้วอุบบริเวณกันอีกครั้ง

“อ้ากกกก!”

เขาตัวสั่นอย่างกับคนโดนไฟดูด บาดแผลตรงที่โดนนิ้วลากผ่านหายสนิทเหมือนเมื่อสักครู่นี้เช่นกัน ขุนแจจูงรวบรวมความกล้าสุดชีวิตเพื่อใช้นิ้วจิ้มยาในกระปุกแล้วทำแบบเดิมซ้ำๆ

ระหว่างนั้นก็เช็ดน้ำตา น้ำมูก และน้ำลายไปพร้อมกัน หลังจากชายแขนเสื้อเปียกชุ่ม บาดแผลก็สมานกันดีขึ้นไม่ต้องทายาอีกต่อไป แม้จะยังเหลือบาดแผลอยู่ก้นิดหน่อย แต่ถึงอย่างไรมันก็อยู่ในจุดที่เขาเอื้อมไม่ถึง และเขาก็ไม่ยอมสัมผัสถึงความเจ็บปวดแบบนั้นอีกต่อไปแล้ว ขุนแจจูงปิดฝากระปุกยา เขายายามดึงกางเกงขึ้นในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน ทันใดนั้นเสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“นั่งลง”

“...!”

“เหลือจุดที่เจ้ายังไม่ได้ทายาอยู่”

“ก็ผมเอื้อมไม่ถึงนี่ครับ เหลือแค่นั้นก็ปล่อยมันไว้เถอะ เตี้ยวมัน

ก็หายเอง...”

ยูสท์จับยูนแจอูคว่ำลงแล้วดึงกางเกงออก จากนั้นใช้นิ้วป้ายยาทาลงไปบนบาดแผลที่เหลืออย่างไม่ลังเล ยูนแจอูเจ็บจี๊ดจนตัวสั่น ทว่าไม่ใช่ความรู้สึกเจ็บปวดเหมือนเมื่อสักครู่นี้

ถ้าการทายาด้วยตนเองนั้นให้ความรู้สึกเหมือนมีใครนายนวดร้อนๆ มารวดลงบนบาดแผลโดยตรง การสัมผัสตอนที่ยูสท์สหายให้ก็คงเป็นความรู้สึกเหมือนมีไอร้อนแผ่กระจายไปทั่วร่างซ้ำๆ ยูนแจอูกัดฟันกับความรูสึกแปลกประหลาดและจุกจิกที่ปลายเท้า

“อีก...”

ขอเอาเกียรติของนักฟุตบอลและศักดิ์ศรีทั้งหมดสาบานเลยว่า เลี่ยงคราวประหลาดที่เล็ดลอดออกมาจากปากนั้นไม่ได้มาจากความตั้งใจของเขา

ทั้งใบหน้าและต้นคอของยูนแจอูร้อนผ่าวจนเปลี่ยนเป็นสีแดงจัด มันน่าอายยิ่งกว่าตอนโดนฟาดกันเป็นสองเท่า ขณะยูสท์ลากปลายนิ้วผ่านกันของเขาจะมีเสียงเฉอะแฉะตามมา ยูนแจอูต้องกัดฟันพลางกำหมัดแน่นเพื่อกลั้นเสียงครางไว้

หลังจากเวลาผ่านไปเนิ่นนานราวกับชั่วนิรันดร์ ยูสท์สก็บอกให้เขาใส่กางเกงและออกจากห้องน้ำไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนกับทุกครั้ง

พอยูนแจอูดึงกางเกงขึ้นก็เห็นสิ่งที่ทำให้ศักดิ์ศรีสุดหายนในตัวเขาหลกและไม่เหลือชิ้นดี

...สิ่งนั้นตั้งได้แล้ว

ควับ

ยูนแจอูพลิกตัวอีกครั้ง ยูสท์ที่นอนอยู่อีกเตียงข้างกันคงจะหลับลึกมากจนไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหายใจ

“เฮ้อ...”

ลมหายใจอุ่นร้อนถูกปล่อยออกมารินรดหมอน
พอสิ่งนั้นตื่นแล้วครึ่งหนึ่ง ความร้อนในร่างกายกลับไม่คลายลงง่ายๆ
เดี๋ยวละ นี่ฉันไม่ได้เอาไอนั้นออกนานแค่ไหนแล้วเนี่ย

ขุนแจเหตุพบทวนความจำพลาญคำนวนวัน ก่อนจะสูดหายใจเฮือก
“เป็นขั้นที่ก็ไม่ใช่...”

ช่วงที่ผ่านมาเกิดเรื่องมากมายก็จริง แต่การหยุดกิจไปเลยแบบนั้น
ถือว่าร้ายแรงมาก ถึงขั้นนำตกใจด้วยซ้ำที่เขาไม่เคยฝันเปียกตอนนอนเลย
ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ดันมาตั้งตอนนี้หมายความว่าอย่างไร
ทั้งหมดเป็นเพราะไอ้ยูสท์สเฮงซวย หมอนั้นจับกันเขาด้วยลัมผัส
แปลกๆ มันถึงได้เป็นแบบนี้

แม่งเอ๊ย แม่งเอ๊ย แม่งเอ๊ย

“เฮ้อ”

ขุนแจอุพลิกตัวอีกรอบ ยูสท์สกำลังหลับ เขาไม่ยอกนอนทั้งที่
หมอนนั้นนอนอยู่เตียงข้างกันแบบนี้สักนิด แต่จะให้ไปปลดปล่อยในห้องน้ำ
ก็ไม่ยอกทำเหมือนกัน

ขุนแจอุหลับตาพลาญคิดเรื่องอื่นเพื่อจะช่วยให้ร่างกายเย็นลงได้ ทว่า
ยิ่งทำแบบนี้ส่วนล่างยิ่งยืนยันการมีตัวตนของมัน

สุดท้ายหลังจากพลิกไปพลิกมาอยู่สักพัก ขุนแจอุก็ค่อยๆ ย่องลง
จากเตียง เขาสวมเสื้อคลุมที่ก่อนหน้านี้พาดไว้บนเก้าอี้ ก่อนจะตรวจดูให้
แน่ใจว่ายูสท์สยังหลับอยู่

ดีมาก

เข้าไปในป่าใกล้ๆ แล้วรีบปลดปล่อยสักรอบดีกว่า

ขุนแจอุค่อยๆ ย่องออกมาจากห้องโดยถือรองเท้าไว้ในมือและลงบันได
อย่างรวดเร็ว ชั้นล่างอยู่ในสภาพที่ถูกเก็บกวาดเรียบร้อยแล้วพร้อมกับปิดไฟ
มืด โชคดีที่ไม่ต้องเผชิญหน้ากับใครขณะก้าวออกจากที่พัก

เขาริบบมองหาบริเวณที่มีต้นไม้รกชัฏ โลงออกไปที่ที่เห็นพงไม้ในที่
เปลี่ยวลึกซึ่งอยู่ไม่ไกล เขาหันมองรอบกายก่อนจะเข้าไปในนั้น เมื่อแน่ใจว่า

ไม่มีใครอยู่แถวนี้ก็ตึงทางกลง หรือต่อให้ใครมาเห็นก็คงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะมีเสื้อคลุมที่ค่อนข้างใหญ่คลุมตัวเขาไว้

“ฮือ...”

ขุนแจวกอบกุ่มแต่งกลางกายไว้ในฝ่ามือพลางระบายลมหายใจผ่านริมฝีปาก เขาหลับตาพริ้ม เสียงเนื้อเสียดสีกันดังตามจังหวะการขยับมือ ภายในปากพลันแห้งผาก เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากก่อนที่จะภาวาบหวีจะผุดขึ้นมาในหัว

ใช่ หน้าอกกับกันสวยๆ ยกขึ้นแบบนั้นแหละ ดีมาก

เสียงขยับฝ่ามือเริ่มรวดเร็วขึ้นพร้อมลมหายใจถี่กระชั้น ความสุขสมอันเลี้ยวซ้ายที่ไม่ได้รู้สึกมานานทำให้ขุนแจวลั่นระริกไปทั้งร่าง

เขาตั้งชายเสื้อคลุมไปด้านหลังเพราะกลัวมันจะเปราะเบื่อนจนต้องทิ้งทันทีที่อากาศเย็นสัมผัสผิวเปลือยเปล่าก็เพ่งตระหนกได้ว่าร่างกายตัวเองร้อนรุ่มแค่ไหน

ริมฝีปากเผยออ้า เสียงครางแผ่วเบาเล็ดลอดออกมา ต้นขาสั่นเทา จังหวะการขยับมือที่กอบกุ่มแต่งกลางกายหยาบโหล่มากขึ้น

อีกนิดเดียว อีกแค่นิดเดียว...

“อา อึก...อืมมมม”

นิ้วเท้าของเขาหดเกร็ง หว่าในขณะที่กำลังจะกระโจนเข้าสู่คลื่นแห่งความสุขซึ่งพลุ่งพล่านขึ้นมาจากลำคอทีละนิดนั้น...

กรอบแกรบ

อะไรบางอย่างขยับเข้ามาจากทางด้านหลัง

ขุนแจวที่กำลังจะถึงจุดสุดยอดสุดหายนใจเหือกและพยายามจะหยุดมือ แต่การตอบสนองของร่างกายกลับเร็วกว่าสมอง

อะไรบางอย่างที่มีขนาดใหญ่วิ่งเข้าไปจากด้านหลังราวกับสายลมพัดผ่าน เป็นจังหวะเดียวกับที่ขุนแจวล้มผัสถึงยอดคลื่นอารมณ์ปรารถนาเช่นกัน

“...!”

ของเหลวพุ่งขึ้นทะลักออกมาเต็มฝ่ามือที่ลั่นระริก

พรวด พรวด พรวด...พรวด

ขุนแจจุกเบิกตากว้างขณะยังกอบกุ่มแห่งด้านล่างที่จิตพ่นน้ำรักออกมา
และกระตุกไม่หยุด

และที่ตรงนั้น

“พะ...พี่...จินชู่เธอ”

เจ้าสัตรีร้ายที่มีขนสีขาวดงามยืนมองมา มันทำสีหน้าแบบที่เขาไม่เคย
เห็นมาก่อนแม้แต่ครั้งเดียว

“เอ่อ คือ...คือ...พี่ จัน...”

ขุนแจจุกพยายามจะแก้ตัวด้วยใบหน้าแดงกำ แต่กลับพูดไม่เป็นคำ
เลยสักนิด

เจ้าสัตรีร้ายกวาดตามองเขาตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสีหน้าเหลือเชื่อและ
เหลวไหลสุดๆ

“พะ...พี่จินชู่ คือว่า...ดะ...เดี๋ยวโตแล้วพี่ก็จะรู้เองแหละว่าผู้ชายนะ...”

เจ้าสัตรีร้ายกระโจนหายไปทันทีก่อนที่จะทันแก้ตัวอันน่าอัปยศของเขา
จะหลุดออกมาครบประโยค

เมื่ออยู่เพียงลำพัง ขุนแจจุกก็ได้แต่เหม่อมองเศษซากศักดิ์ศรีของตัวเอง
ปลิวหายไปกับสายลม

เหตุการณ์น่าอายที่เกิดขึ้นกลางดึกทำให้ขุนแจจุกตาสว่างและดิ่งทั้งผมนตัวเอง
ทั้งคืน กว่าจะหลับได้ก็ช่วงเช้ามืดแล้ว เมื่อได้ยินเสียงยูลุสท์สบอกให้ตื่น
เขาจึงลืมตาขึ้นอย่างยากเย็น

ขุนแจจุกลอบสังเกตท่าทีของยูลุสท์ระหว่างกินมื้อเช้าขณะที่สมองยังมึนงง
ถึงหมอนั้นจะเป็นคนเย็นชาและไม่ค่อยแสดงสีหน้าเป็นปกติอยู่แล้ว แต่เขานี้
กลับดูเย็นชากว่าปกติหลายเท่า ไม่สิ สีหน้าแข็งกระด้างเหมือนคนกำลังโกรธ
มากกว่า ทำเอารู้สึกหายใจติดขัดเมื่อต้องนั่งเผชิญหน้ากัน

ยุนแจอูยัดขนมปังเข้าไปเต็มปาก ก่อนจะเลิบบมองยู่สหัสอีกครั้ง
ชายผู้นั่งสง่างามเหมือนนักรบเรียนอยู่คนเดียวท่ามกลางร้านอาหาร
สกปรกพลางกินอาหารด้วยท่าทางภูมิฐาน เมื่อสบตากัน ยู่สหัสก็ขมวดคิ้ว
พร้อมเดาปากราวกับไม่พอใจบางอย่าง

“ตัวเองตีคนอื่นก่อนแท้ๆ”

ยุนแจอูบ่นมังก่อนจะหันมองรอบๆ โชคดีที่นั่งไกลจากโต๊ะอื่นจึงไม่มีใครได้ยินเสียงเขา ยุนแจอูลดมือที่ปิดปากลงแล้วเริ่มเคี้ยวขนมปัง

“อายุเท่าไร”

“อะไรนะครับ”

“เจ้านะอายุเท่าไร”

ยุนแจอูแปลกใจพลางเฝ้ามองคนตรงหน้าด้วยความงุนงงครู่หนึ่ง
ยู่สหัสไม่เคยถามเรื่องที่เกี่ยวกับเขาในฐานะมนุษย์สักครั้ง หลังจากลึงเล
ลักพัก ยุนแจอูก็ชูนิ้วบอกอายุของตัวเอง

“ยี่สิบสามหรือ”

“ครับ”

“เด็กน้อย”

น้ำเสียงที่พูดแบบนั้นเจือแวไม่พอใจอย่างชัดเจน อารมณ์โมโห
ของยุนแจอูพุ่งพล่านจึงตอบกลับไปด้วยความบึ้งตึง เพราะไม่เข้าใจว่าทำไม
จู่ๆ ถึงเอาเรื่องอายุมาหาเรื่อง

“ยี่สิบสามนี่เด็กตรงไหนไม่ทราบ แล้วคุณล่ะอายุเท่าไร...ช่างเถอะ
ครับ”

เนื่องจากเคยฟังคำอธิบายมาแล้วว่าแค่ระยะเวลาการปกครองของ
ดยอร์คก็หลายพันปี ยุนแจอูจึงลืมนึกความคิดที่จะรู้อายุของผู้ชายตรงหน้า
เชื่อเถอะว่าในอนาคตเขาคงได้ด่ายู่สหัสอีกเป็นกระบวน ถ้ารู้อายุของอีกฝ่าย
ขึ้นมาอาจจะรู้ลึกละอายต่อบาปก็ได้

เพราะยุนแจอูให้ความเคารพผู้สูงอายุเสมอ

พอยุนแจอูพยักหน้าด้วยความภูมิใจในตัวเอง ทันใดนั้นลมเย็นๆ ก็
พัดผ่านต้นคอเขา ยุนแจอูสะดุ้งพลางมองไปด้านหลัง ซึ่งยู่สหัสยังคง

กินอาหารด้วยสีหน้าไม่พอใจเหมือนเดิม

“หน้าตาก็ปิดอยู่นี่นา”

ชายหนุ่มพึมพำพาลงยกฝ่ามือลูบต้นคอ

หลังจากรู้ว่ายูสทัสเป็นเทพเจ้าผู้ควบคุมสายลมและอากาศ แค่ม
พัดมาหน่อยเดียวก็พลอยคิดว่าเป็นฝีมือหมอนี้แล้ว

เขาเหลือบมองยูสทัสแวบหนึ่ง อีกฝ่ายยังคงกินอาหารด้วยสีหน้า
น่ากลัวตามเดิม หลังจากคุยเรื่องอายุจบก็ไม่รู้ทำไมบรรยากาศถึงได้ดูอึดอัด
มากขึ้น

ไม่ว่าจะโลกนี้หรือโลกไหน เรื่องอายุก็เป็นหัวข้อที่อ่อนไหวทั้งนั้น
โดยเฉพาะเมื่อมีฝ่ายที่เด็กกว่าตัวเองนั่งอยู่ตรงหน้า

ใช้สิ ต่อให้เป็นเทพเจ้าก็อาจนึกอิจฉาที่เขาเด็กกว่าได้เหมือนกัน

ยุนแจอูแอบมองใบหน้ายูสทัส ช่างเป็นหน้าตาที่ประเมินอายุได้ยาก
จริง ๆ หมอนี้หน้าตาแบบนี้มาทั้งชีวิตหรือเปล่านะ

พอผลอลบตากัน ยุนแจอูก็รีบก้มหน้าหลบตาอย่างรวดเร็ว

เสียงที่แทรกฝ่าความเงียบเข้ามามีเพียงเสียงซอณกระทบกับภาชนะ
ใส่อาหาร ยุนแจอูตัดสินใจทำลายความเงียบเพราะรู้สึกว่าจะพูดบางอย่าง

“คุณเคยเห็นพีจินซู... ผมหมายถึงสัตว์ที่มีขนสีขาว ตัวใหญ่เท่านี้ หาง
ขนาดนี้บ้างไหมครับ”

หลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน เขาก็ได้แต่ยืนแข็งที่ออยู่แบบนั้น
พักใหญ่ พอตั้งสติได้จึงตระหนักว่าพีจินซูตามเขามาถึงที่นี่

หลังจากสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยเขาก็ออกตามหาพีจินซูบริเวณนั้นอยู่นาน
เขารู้สึกเหมือนตัวเองทำผิดพลาดกับเจ้าสัตว์ร้ายที่อุตสาหตามมาไกลถึงที่นี่

ยิ่งกว่านั้นพีจินซูอาจจะโตแต่ตัว แต่ความจริงยังเป็นเด็กน้อยอยู่ก็ได้!
พีจินซูสุดที่พี่สาวพุงพอง พีจินซูแสนดีที่ฟังเพลงชาติของเขอย่างสงบเสงี่ยม
พีจินซูที่เป็นแบบนั้น... ให้ตายสิ แต่ก็โล่งอกไปทีที่เป็นพีจินซู อย่างน้อยมัน
ก็เอาไปพูดให้ใครฟังไม่ได้ ถึงอย่างนั้นก็ต้องจัดการหาทางปิดปากไว้... ก่อนอื่น
เขาต้องตามหาพีจินซูให้เจอก่อน

ยุนแจอูมองหารอบป่าแล้วก็ยังไม่เห็นแม้แต่ขนสีขาวของมัน สุดท้าย

เลยต้องกลับมาที่พักและล้มตัวนอนบนเตียง หลังจากนั้นภาน่าอับอาย
ของตัวเองก็ผุดขึ้นมาในหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“เจ้าพูดเรื่องอะไร”

“พี่จินซู ผมหมายถึง...ตัวที่เดินสี่ขาแบบนี้ไงครับ”

ยุนแจอูลงไปที่พักแล้วทำท่าเดินสี่ขาเหมือนสัตว์ ยูสทัสที่กินเสร็จแล้ว
ก็เบือนหน้าหนีและลุกขึ้นยืนโดยไม่แม้แต่จะขายตามอง

ยุนแจอูที่หมอบอยู่บนพื้นคนเดียวจึงกระแอมแล้วลุกขึ้นยืน ขณะ
ปิดฝันทรงหัวเขาก็อ่นคำด่าใส่เทพเจ้าจอมทุเรศและไม่มีมารยาทในใจไปด้วย
เขาเดินตามยูสทัสไป แต่อีกฝ่ายเดินไปทางอื่นที่ไม่ใช่จุดจอดรถม้า
เขาเอียงคอมองอย่างสงสัย

“จะไปไหนหรือครับ”

แม้จะได้ยินเสียงถามชัดเจน แต่ยูสทัสก็ไม่ได้หันกลับมามอง ยุนแจอู
กัดฟันกรอดระหว่างเดินตามไป

ไซลี ต่อให้รู้ว่าจะไปไหนก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เขาไม่ถูกจับใส่
ปลอกคอลากจูงก็ดีเท่าไรแล้ว ช่างเป็นพระคุณเหลือเกิน

ยูสทัสหยุดเดิน ยุนแจอูที่ก่นด่าอยู่ในใจจึงนึกกลัวขึ้นมา เขาพยายาม
ปรับสีหน้าให้สงบนิ่งที่สุดแล้วถาม

“มีอะไรครับ”

ยูสทัสกระดิกนิ้วเรียก เสี้ยศักดิ์ศรีซะมัด แทนที่จะบอกให้มาตรงนี้
กลับกระดิกนิ้วเรียกเสี้ยอย่างนั้น

ยุนแจอูจใจเดินอย่างเชื่องช้าเข้าไปหาอีกฝ่าย ยูสทัสเขยคางเขาขึ้น
ก่อนจะพูดว่า

“เดินก้มหน้าไว้ ห้ามพูดคุยหรือสบตากับผู้ใด เดินติดข้าไว้ตลอดเวลา”

“ครับ”

พอเห็นยุนแจอูพยักหน้าด้วยสีหน้าไม่พอใจ ยูสทัสจึงปล่อยมือจากคาง
ที่จับอยู่ ว่าแต่ทำไมถึงรู้สึกว่าการที่นั่นน่ากลัวจังนะ

เขาพอจะสื่อสารกับยูสทัสได้ระดับหนึ่งก็จริง แต่การถ่ายทอดความ
หมายที่แท้จริงนั้นยังคงเป็นเรื่องยาก ยิ่งกว่านั้นดูเหมือนว่าการสื่อสารจะถูก

ปิดกันถ้ายุทธศาสตร์ไม่พยายามที่จะเข้าใจ เหมือนกับตอนนี้ยังงั้นละ

ต่อให้เขาจะพูดอะไรอีกฝ่ายก็ไม่แม้แต่จะชายตามอง เป็นบรรยากาศ
กระอักกระอ่วนที่ไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย และการไม่รู้เหตุผลก็ยิ่งทำให้รู้สึก
อึดอัด

ดูเหมือนจะไม่ใช่เพราะเขาก่อเรื่องเมื่อวานนี้ด้วย แม้ก่อนหน้านี้เขา
จะเคยโดนดู ถูกคุมประพฤติ หรือโดนข้อหาจะจับทำลูกแก้วถ้าก่อเรื่อง แต่ก็
ไม่เคยโดนปฏิบัติอย่างเย็นชาแบบนี้ในวันถัดมา

นั่นทำไมล่ะ เพราะอะไรกันแน่ ฉันไปทำอะไรให้เสีย!

ขุนแจอยู่ได้แต่ถามในใจขณะมองแผ่นหลังกว้างที่วันนี้ดูเย็นชากว่าปกติ
หลายเท่า

เข่าบ่นนั่งมำอยู่คนเดียวพลางเริ่มหันไปมองรอบๆ ซึ่งมีทัศนียภาพ
แตกต่างจากภายในปราสาทโดยสิ้นเชิง

ปราสาทของยุทธศาสตร์ทั้งงดงามและเจียบสงบ ราวกับทุกอาณาบริเวณ
ได้รับพรจากเทพเจ้า

ส่วนราวาตจะอับอวลด้วยความรู้สึกเหมือนมีผู้คนอยู่อาศัยมากกว่า
แม้จะยังเข้าตู่ แต่กลับรู้สึกได้ถึงควมมีชีวิตชีวาของผู้คนที่เตรียมตั้งแผง
ค้าขายกันแล้ว

จู่ๆ ขุนแจก็หันไปมองยุทธศาสตร์ เขาเป็นชายรูปงามที่เด่นสะดุดตา
ซะจนใครๆ ก็ต้องเหลียวมอง ต่อให้เปลี่ยนสีผมแล้ว ทว่าบุคลิกก็ยังดู
เยือกเย็นเป็นเอกลักษณ์เหมือนเดิม

หรือต่อให้ไม่มีเรื่องสีผมมาเกี่ยวข้อง ยุทธศาสตร์ก็ยังจัดว่าเป็นผู้ชาย
ที่หล่อเหลาตามมาตรฐานของโลกอยู่ดี รูปลักษณ์สง่างามขนาดนี้ หากจะ
กำหนดความงามไว้แค่สีผมคงน่าเสียดาย

แต่ช่วยทำตัวหยาบคายน้อยลงกว่านี้หน่อยก็ดี...

“ก้มลงไป”

ยุทธศาสตร์พูดขึ้นลอยๆ โดยไม่หันมามอง ขุนแจรีบก้มหน้าอย่างรวดเร็ว
ขณะเดียวกันก็ขยอถอนความคิดที่ผุดขึ้นมาเมื่อครู่นี้ทันที

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่นิสัยหยอก ตัวตนที่แท้จริงของหมอนี่เป็นแบบนี้

อยู่แล้วต่างหาก คงแก้ไขอะไรไม่ได้!

จากนั้นยูสท์สแวะเข้าไปในร้านร้านหนึ่ง ถ้าใช้โอกาสนี้หลบหนีละก็...
ทันทีที่เขาสบตากับผู้ชายที่กัว๊กมือเรียกด้วยใบหน้าร้ายกาจอยู่ภายใน
ร้าน ยูนแจอูจึงต้องพับแผนการหลบหนีเก็บไปก่อนแล้วเปิดประตูก้าวเข้าไป
ด้านใน

เมื่อเห็นยูสท์สซิปไปที่ของบางอย่าง ใบหน้าเจ้าของร้านก็แข็งกระด้างขึ้น
เล็กน้อย มองแวบเดียวก็รู้ว่ามันเป็นเสื้อคลุมแบบมีหมวกราคาถู ยูนแจอู
จับเสื้อคลุมที่สวมอยู่พลางคิดว่าใครจะใส่ของพรรคนี้กัน เนื้อผ้าเสื้อเขา
ทั้งพลิ้วไหวและให้สัมผัสอ่อนนุ่ม มองด้วยตาเปล่ายังรู้ว่ามันแตกต่างจาก
เสื้อที่ยูสท์สเลือกราวฟ้ากับเหว

ยูนแจอูยกชายเสื้อขึ้นมาสัมผัสใบหน้า พลางใช้เวลาทำความเข้าใจว่า
ทำไมพวกผู้หญิงถึงชอบเสื้อผ้ามียี่ห้อกันนัก ทว่าเสียงเย็นชาพลันดังขึ้น
เสียก่อน

“ถอดตัวนั้นออก”

“...”

“ใส่ตัวนี้แทน”

ยูสท์สยื่นเสื้อคลุมเก่าๆ ที่เพิ่งรับจากเจ้าของร้านมาให้ ยูนแจอูได้แต่
กะพริบตาปริบๆ เพราะไม่เข้าใจสถานการณ์ ทันใดนั้นยูสท์สก็เข้ามาถอด
เสื้อคลุมของเขาด้วยตนเอง

“ทำ...”

ชายหนุ่มเบิกตากว้างโดยยังไม่ทันได้ถามว่าจะทำอะไรด้วยซ้ำ สีหน้า
เจ้าของร้านเปลี่ยนไปทันทีเมื่อเห็นผมสีทองสมบูรณ์แบบของเขาปรากฏ
สู่ครรลองสายตา ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายราวกับเห็นสมบัติล้ำค่าวางอยู่
ตรงหน้า

เสื้อคลุมแบบมีหมวกสีน้ำตาลเก่าๆ ถูกสวมลงบนตัวยูนแจอู หลังจาก
กดหมวกให้แน่นดีแล้วยูสท์สก็ผูกเชือกให้ ก่อนจะพูดเสียงเบากับคนที่กำลัง
เหม่อมองนิ้วเรียวยาวของเขา

“อันที่จริงข้ามีวิธีที่ดีกว่านี้หากไม่ยอมให้เจ้าเป็นที่สะดุดตา”

“...”

...ลูกแก้วสินะ ลูกแก้วไข่มุกละ

“แต่เอาเป็นว่าอดทนในสภาพนี้ไปก่อนก็แล้วกัน”

ยุ่นแจ๋วได้แต่พยักหน้าอย่างเลียงไม่ได้ พอออกมาจากร้าน ยูสท์สก็โยนเสื้อตัวเดิมทิ้งไว้ข้างทาง

“เสียดายออก...”

ยุ่นแจ๋วมองเสื้อที่ถูกทิ้งอย่างอาลัยอาวรณ์ รู้ตัวอีกทีก็ต้องรีบวิ่งตาม ยูสท์สที่เดินห่างออกไปไกลแล้ว

“จะไป...เอ่อ”

เขาสั่งว่าห้ามพูดนี่นา

ยุ่นแจ๋วปิดปากเงียบก่อนจะร้องสายเสื้อของยูสท์สไว้ เขาส่งสายตาถามว่าจุดหมายปลายทางคืออะไรไหน ทว่ายูสท์สเพียงหลุบตามองมือที่จับชายเสื้อเท่านั้น แวตาก็ดูแข็งกระด้าง ยู่นแจ๋วเห็นดังนั้นจึงร้อง“อื้อย”พลางปล่อยมือดูเหมือนผู้ชายตรงหน้ากำลังช่วงชิงอันดับเทพเจ้านิสัยต่ำช้าที่สุดในบรรดาเทพที่ปกครองโลกนี้ ถึงเขาจะยังไม่รู้จักเทพอีกสององค์ที่เหลือแต่มั่นใจว่าคงดีกว่ายูสท์สและยาเรนบาล์มแน่นอน

ยุ่นแจ๋วค่อยๆ เก็บมือไปด้านหลังแล้วก็หันหลัง เขาเสียหน้ากับปฏิกิริยาของอีกฝ่ายที่แค่โดนตัวนิดหน่อยก็ไม่พอใจ แต่การเอาชีวิตรอดสำคัญกว่า ถ้าเขาอดไปหาเทพเจ้าที่บอกว่าจะช่วยเขาได้ ก็อาจจะได้รับการช่วยให้หายและได้กลับไปยังโลกโน้นอีกครั้ง

ถ้าอย่างนั้น...

ขอแค่เป็นแบบนี้!

แค่คิดก็อารมณ์ดีจนต้องฮัมเพลงออกมา

ระหว่างเดินก็หันหน้าฮัมเพลง จู่ๆ ยูสท์สที่เดินนำหน้าก็ยื่นมือมาโอบกุมใบหน้าของเขา ยู่นแจ๋วตกใจจึงได้แต่ยืนแข็งค้างอยู่กับที่ การที่มือของคนที่จับเขาทำลูกแก้วได้ตลอดเวลา ยืนมาสัมผัสแบบไม่บอกไม่กล่าวนั้น ช่างน่าขนลุกขนพองจนไม่อาจอธิบายเป็นคำพูดได้

ยูสท์สนิ้วนหน้าพลางพูดเสียงเบา

“หากอยากร้องเพลงขนาดนั้น ฉันขังเจ้าไว้ในหอคอยอิคลาศตอนนี้เลยดีหรือไม่ เจ้าจะได้ไปฝึกร้องเพลงที่นั่น”

เสียงข่มขู่แผ่วเบาราวสายลมพัดผ่านยังคงดังก้องในหูแม่เจ้าตัวจะผละไปแล้วก็ตาม ทันทีที่ยุสทัสปล่อยมือ ไออุ่นก็พลันมลายไปด้วย

“เดินติดข้าไว้ มีหลายที่ที่ข้าต้องไปสำรวจ”

ยุนแจอู๋ในชุดเสื้อคลุมที่ทั้งเก่าและสกปรกก้มหน้างุดแงมีเรื่องอยากพูดมากมาย ก่อนจะเดินตามรอยเท้าของเทพเจ้าไป

“รับไว้”

ยุนแจอู๋รับผลไม้ที่ลอยมากลางอากาศพลางเหลือบตามองยุสทัส ท่าทางของเขาที่จ่ายเงินซื้อผลไม้กับแม่ค้าและกินมันดูกลมกลืนกับผู้คนรอบข้างอย่างไม่มีอะไรขัดตา

พอเห็นแบบนี้แล้วก็คล้ายคนธรรมดาไปกับเขาเหมือนกันนะ

ยุนแจอู๋กัดผลไม้ดังกร๊วปพลางเฝ้าสังเกตยุสทัสไม่ละสายตา

ก่อนหน้านี้ยุสทัสบอกว่าจะไปสำรวจราอาดัสกรอบ แต่กลับลากเขาไปนั่นมานี่เรื่อยเปื่อย เขาลองถามแล้วว่าไหนบอกจะไปที่รอยผืนึกแห่งปาอะไรสักอย่าง แล้วทำไมถึงมาเดินเตร่อยู่ที่นี่ ทว่ากลับไม่ได้รับคำตอบ

วันนี้คงต้องล้มเลิกความตั้งใจที่จะสื่อสารกับหมอนี่แล้วแฮะ

หลังจากนั้นยุนแจอู๋จึงทำเพียงเดินตามไปเฉิบ ๆ โดยไม่ได้ชวนคุยอะไรเป็นพิเศษ พอได้มาเดินแบบนี้ก็ไม่แย่อย่างที่คิดเสียทีเดียว

ถ้าตัดเรื่องอาการปวดขาเพราะเดินนานออกไป ก็ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่พักดีที่สุดในยามที่โลกนี้ ถึงจะต้องทนฟังยุสทัสขู่ว่าจะจับเขาทำลูกแก้วถ้าคิดหนีกลางถนนต่อหน้าผู้คนก็เถอะ

“โอ๊ะ”

ขุนแจ่มมัวแต่ชะเง้อมองไปรอบ ๆ จนชนกับใครบางคนเพราะมองไม่เห็นคนข้างหน้า เขาจึงรีบกำศีรษะขอโทษอีกฝ่ายอย่างไว

เธอคือเด็กหญิงตัวเล็กร่างผอมโซ หลังจากชนกับขุนแจ่ม ผลไม้ในตะกร้าที่วางไว้บนศีรษะก็ร่วงหล่นกระจัดกระจายบนพื้นทั้งหมด

“ขอภัยเจ้าคะ ขอภัยด้วย”

“เอ่อ คือ...”

ขุนแจ่มอยู่ตัวลงช่วยเก็บผลไม้ ระหว่างนั้นบางผลก็ถูกคนที่เดินผ่านไปมาเตะบ้างเหยียบบ้างจนเลอะ

เด็กหญิงทำหน้าเหยเก ขุนแจ่มจึงคันกระเป๋าสีเสื้อของตัวเอง แต่กลับไม่มีอะไรที่พอจะให้ได้สักอย่าง

ทำยังไงดีล่ะ เป็นแบบนี้ก็เพราะฉันแท้ ๆ

เขาพลอยหน้าเสียไปด้วย แล้วตอนนั้นฝ่ามือหนักที่ยื่นมาจับเด็กหญิงให้ลุกขึ้น เป็นยูลัทสนั่นเอง

“ผลละเท่าไรหรือ”

“อะไรนะเจ้าคะ”

“ข้าหมายถึงยัตในตะกร้านั่นะ”

ขุนแจ่มก็มองผลไม้ที่ถืออยู่ในมือ ไฉนเรียกว่า ‘ยัต’ ล่ะ ลักษณะมันคล้ายแอปเปิลแต่มีรสชาติอมเปรี้ยวกว่าและน้ำเยอะกว่า เขาจึงชอบผลไม้เป็นพิเศษ

ถึงขั้นวางแผนไว้แล้วว่าหลังจากรักษาหายจนกลับไปยังโลกโน้นได้อย่างน้อยก็ต้องใส่เมล็ดยัตไว้ในปลูกพุ่มกันแล้วเอากลับไปด้วยให้ได้

เขาอาจจะกลายเป็นเศรษฐีเพราะเมล็ดของผลไม้สายพันธุ์ใหม่ ไม่ใช่ผลไม้ที่อร่อยขนาดนี้เอาไปปลูกในสวนหลังบ้านแล้วเก็บไว้กินคนเดียวดีกว่า

ขณะคิดกระหึ่มยืมย่องอยู่นั้น ยูลัทสก็เข้าไปที่ผลไม้ในตะกร้าพลางกล่าวเสริม

“ข้าอยากเหมายัตที่อยู่ในตะกร้านั่น”

“จริงหรือเจ้าคะ เจ้านี่มันผลละ...ทั้งหมดก็...”

เด็กหญิงลนลานแยกผลที่สกปรกออก ก่อนจะเริ่มนับผลที่อยู่ในตะกร้า

อย่างตั้งใจ

“ช่างเถอะ ข้าไม่มีเวลา ซื้อทั้งหมดนั่นแหละ”

ยูสท์สหยิบเงินในกระเป๋าทิ้งออกมายื่นให้เด็กหญิง เจ้าตัวเบิกตาโพลง
ราวกับเพิ่งเคยเห็นเหรียญบาททองจำนวนมากขนาดนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต

“นายท่าน ดูเหมือนจะให้เงินผิดนะเจ้าคะ”

“ถือเสียว่าข้าจ่ายค่าผลไม้ที่เสียหายไปเพราะเจ้านี่ด้วยก็แล้วกัน”

ยูสท์สชี้ไปที่ขุนแจจู้ คนที่จู่ๆ ก็กลายเป็น ‘เจ้านี่’ หัวร้อนขึ้นเล็กน้อย
แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าก็เป็นความผิดของเขาจริง ๆ นั่นแหละ

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...เงินนี่...”

“ไม่เป็นไร”

ยูสท์สพูดด้วยน้ำเสียงไม่ต่างจากปกติ ขุนแจจู้รู้ว่ามีสายลมอุ่นนวล
เฉียดผ่านแก้มเขาไป มันใจว่ามันต้องเกี่ยวข้องกับผู้ชายคนนั้นแน่นอน

ไอ้ลูกหมานกษัตริย์พลางเมื่อยที่แท้ก็มีด้านอ่อนโยนด้วยสินะ บางที
อาจจะไม่ใช่คนเลว...หมายถึงก็อาจจะเลวแต่ไม่มากเท่าไร

“ถือ”

ยูสท์สเอ่ยกับขุนแจจู้สั้น ๆ พลางชี้ไปที่ตะกร้า

เมื่อได้ยินอย่างนั้น ขุนแจจู้ก็ขอเปลี่ยนความคิดเมื่อครู่ทันที ก่อนจะ
ยกตะกร้าเข้าเฝ้า

“ขอบคุณเจ้าคะ นายท่าน ขอขอบคุณจริงๆ เจ้าคะ ขอพรแห่งดยอร์ด
จงสถิตอยู่กับนายท่านตลอดไปนะเจ้าคะ”

ขุนแจจู้เกือบจะกลืนเสียงหัวเราะไว้ไม่อยู่ อยากถามเหลือเกินว่า
ดยอร์ดที่ว่านั้นหมายถึงดยอร์ดคนไหน

เด็กหญิงน้ำตาคลอพลางลูบคลำเหรียญทองไม่หยุด และเอาแต่
โค้งคำนับบอกลาทั้งคู่ที่เดินจากไป ยูสท์สเดินต่อโดยไม่ได้หันกลับไปมอง

ทำเป็นเก็บ

ขุนแจจู้หยิบผลไม้ในตะกร้ามาดูกับสอแล้วกัดกินไปหนึ่งคำ ทันใดนั้น
ก็ได้ยินเสียงกรีดร้องมาจากทางด้านหลัง พอหันกลับไปก็เห็นเด็กหญิงคน
เมื่อกี้ล้มอยู่บนพื้น ขณะที่ชายคนหนึ่งวิ่งหนีไปท่ามกลางฝูงชน

“เงินข้า มันเอาเงินข้าไปเจ้าคะ ค่ายาของแม่ข้า ช่วยจับทีเจ้าคะ! ได้โปรด!”

เด็กหญิงกรี๊ดร้องนำตานองหน้า ดวงตาของยุนแจอูวาวโรจน์ เขาหันมองรอบตัวก่อนจะสะดุดตากับแคร์ขายกาน้ำทองเหลืองที่อยู่ใกล้ๆ ขนาดเหมาะมือ น้ำหนักกำลังดี ยุนแจอูจึงโยนตะกร้าทิ้งอย่างไม่ว้อข้า เขาคว้ากาน้ำขึ้นมาใบหนึ่ง ก่อนจะใช้เท้าเตะมันออกไปกลางอากาศ หลังจากนั้น เขาก็ล้มลงเมื่อศุนย์ถ่วงไม่สมดุล

กาน้ำที่พุ่งทะยานด้วยความเร็วสูงพาดเข้าที่ท้ายทอยของเจ้าหวัชโมยอย่างแม่นยำเสียงดังเค็ง

ผู้คนเริ่มเข้ามามุงหวัชโมยที่ล้มลงไป ยุนแจอูรู้สึกเหมือนมีใครมาตบหัวเขาแล้วเดินผ่านไปขณะที่เขากำลังจะลุกขึ้น ฝีมื้อยูลัทสนั่นเอง ยุนแจอูคลำคิระบ๊อยๆ เหมือนว่าหมีวจะเลื่อนหลุดตอนล้ม

ระหว่างที่ยุนแจอูจัดหมีวให้เข้าที่ ยูลัทสก็เดินไปหาหวัชโมยที่ล้มหน้าคว่ำคนนั้น

“อีก”

ยูลัทสยกเท้าเหยียบไหล่ของมันไว้ไม่ให้ลุกขึ้น ก่อนจะก้มหยิบเหรียญทองขึ้นมา

“ปิดไธเว้ย ทำอะไร...ไธย”

ยูลัทสออกแรงเหยียบเบาๆ อีกครั้ง หวัชโมยก็หลุดเสียงร้องออกมา แล้วคว่ำหน้าลงดังเดิม ยุนแจอูคิดตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่า ถ้าผู้ขายคนนี้ตั้งใจจะพาดเขาจริงๆ ละก็ คงจะแรงกว่านั้นแน่นอน

ยุนแจอูบอกตัวเองว่าแม้เขาจะหนี แต่จะไม่ยอมถูกตีเด็ดขาด ชายหนุ่มเดินลากขาเขาไปโลกกะเผลกไปหาเด็กหญิงที่กำลังร้องไห้ เขาพยุงเธอลุกขึ้นยืนก่อนจะปิดฝุนบนเสื้อผ้าให้ เสื้อผ้าของเธอทั้งเก่าและขาดร้วย ซึ่งต่อให้ไม่คุ้มต่อการปิดฝุน ทว่ายุนแจอูก็ยังปิดต่อไปเงียบๆ

เขาเงยหน้าสบตากับเด็กหญิง แม้อยากถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า แต่ทำไม่ได้ เด็กน้อยซึ่งอ่านสายตาเจอความห่วงใยของเขาอกริบพยักหน้าพลางร้องไห้

โล่งออกไปที ดูเหมือนจะไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน

ยุนแจอูยก็ยิ้มขณะตบหลังเธอเบาๆ เพื่อปลอบใจ ยูสท์สเดินมาและดึงเด็กหญิงเข้าไปกอด การกระทำที่เกิดขึ้นแบบฉบับไม่ได้มีเพียงเด็กน้อยเท่านั้นที่ตกใจ

ยุนแจอูยเองก็เบิกตากว้างเพราะนึกสงสัยว่าหมอนี่จะเอาเด็กไปทำลูกแก้วหรือเปล่า ยูสท์สตบไหล่ปลอบเด็กน้อยที่กำลังร้องไห้พลงเอ๋ยตาม

“หากเจ้าบอกมาว่าบ้านอยู่ที่ได้เข้าจะพาไปส่ง พร้อมทั้งคืนเงินที่หวัชโมยเอาไปให้เจ้า”

เด็กหญิงหยุดร้องไห้ นิ้วเล็กๆ ผอมแห้งชี้ไปตรงสุดซอย ยูสท์สอุ้มเด็กน้อยและเริ่มออกเดิน ทำทางที่ดูเป็นธรรมชาตินั้นทำเอายุนแจอูยต้องขี้ตาอยู่สักพักพลงคิดว่าหมอนี่ใช่ยูสท์สที่เขารู้จักหรือเปล่า

ยูสท์สนิ้วหน้าพลงหันมามอง

“ตามมา”

ยุนแจอูยก้าวฉับๆ ตามไปเมื่อได้ยินคำสั่งห้วนสั้น พร้อมกับคิดว่าอ้อก็หมอนี่คนเดิมนั้นแหละ

ตั้งแต่เกิดมายุนแจอูยเคยเห็นบ้านหลากหลายรูปแบบ

โดยเฉพาะบ้านเด็กกำพร้าที่เขาเคยใช้ชีวิตอยู่ในวัยเด็กนั้นเป็นอาคารเก่าๆ ซึ่งแทบจะเรียกว่าบ้านไม่ได้ด้วยซ้ำ เมื่อไรที่ฝนตกหรือลมพัดแรงหลังคาจะส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดจนนอนไม่หลับทั้งคืน บริเวณโดยรอบก็เรียกได้ว่าเป็นสลัม

ยุนแจอูยเติบโตมาท่ามกลางความยากจนจึงรู้จักกลิ่นเฉพาะตัวของมันดี กลิ่นเหม็นอับและเหม็นเปรี้ยวจนแสบจมูก

ทันทีที่เหยียบเข้าไปในบ้านของเด็กหญิง ยุนแจอูยก็รับรู้ถึงกลิ่นที่ห่าง

หายไปนาน

บ้านหลังนี้เก่ามาก ถ้ามันจะพังลงมาเขาก็ไม่แปลกใจ ด้านนอกกับด้านในถูกกันแบ่งพื้นที่ด้วยเสื่อฟางเก่าๆ พอเดินเหยียบเสื่อฟางเข้าไปในบ้านและเจอใครบางคน ยุนแจอูก็เข้าใจทันทีว่าคำยาของแม่หมายถึงอะไร

ผู้หญิงคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียง หลักฐานเดียวที่ทำให้รู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่คือหน้าอกที่ขยับขึ้นลงตามการหายใจแผ่วเบา

เด็กหญิงรีบวิ่งไปที่เตียง ผู้เป็นแม่ลืมตาขึ้นอย่างยากลำบาก ก่อนจะยกมือหยาบกร้านประหนึ่งต้นไม้ลูบไปหน้าลูก

แม้ยุนแจจะไม่มีความรู้ทางการแพทย์ ก็ยังดูออกว่าความตายมารออยู่ตรงหน้าแม่ของเด็กคนนี้แล้ว เด็กหญิงเริ่มเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แม่ฟัง จากนั้นก็แนะนำว่าพวกเขาเป็นผู้มีพระคุณ

ยุนแจอูที่เกือบจะได้แต่กัมหนังชุดและเผยยิ้มแห้ง ผู้เป็นแม่บอกลูกด้วยเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินว่าควรจะเลี้ยงอาหารแขก

ยุนแจอูโบกมือโบกมือปฏิเสธยกใหญ่ แต่ยูนแจกลับคว้ามือเขาไว้วางกระซิบบอกว่าในดินแดนนี้ การส่งแขกกลับไปเฉยๆ ถือว่าเสียมารยาทถึงขั้นไม่อาจยอมรับได้ เพราะฉะนั้นเขาอยู่นิ่งๆ ไว้ดีกว่า

สุดท้ายทั้งคู่จึงต้องนั่งโต๊ะและกินอาหารที่เด็กน้อยจัดมาให้ ยุนแจอูเหลือบมองยูนแจอูตักซูปไร้น้ำมันเข้าไปปาก อีกฝ่ายกินเงียบๆ พร้อมสีหน้าเรียบเฉยเหมือนเคย

“ไม่ถูกปากหรือเจ้าคะ ข้าขอภัยด้วย”

เด็กน้อยมองยุนแจอูที่คาบซ้อนคาปากพลางเอ่ยถาม เขาส่ายหน้า ก่อนจะรีบตักซูปเข้าไปปากจนเกลี้ยง เด็กหญิงยิ้มร่าแล้วบอกว่าจะไปตักมาให้อีกถ้วย

“เอ่อ...อา...คือ...”

เด็กน้อยหยิบถ้วยของเขาไปทันทีโดยไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธ ยุนแจอูมองยูนแจอูสตัวยายตาดำหนิ ทำนองว่ามัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่ช่วยห้ามกันหน่อย

“กินอีกสักถ้วยเถอะ เป็นมารยาท”

“ต่อให้เป็นมารยาท...แต่ก็เห็น ๆ กันอยู่นี่ครับว่าครอบครัวเธออดอยากแค่ไหน”

ทันทีที่ขุนแจญพูดจบ เด็กน้อยก็ยื่นถ้วยมาตรงหน้า ชายหนุ่มยิ้มเจื่อนและทำเป็นชวนกินด้วยกัน เด็กน้อยส่ายหน้า เขาจึงต้องเริ่มกินซูปอีกครั้งอย่างเลี่ยงไม่ได้ เด็กน้อยเฝ้ามองอยู่ข้าง ๆ พลังยิ้มกว้าง

พอเห็นถ้วยของยูสท์สว่างเปล่า เด็กน้อยก็วิ่งไปเติมซูปให้เช่นกัน

เธอทำแบบนี้บ่อยจนรอบ

ความจริงขุนแจญรู้สึกคลื่นไส้ที่ต้องกินซูปรสชาติไม่ถูกปากถ้วยแล้วถ้วยเล่า แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือเขารู้สึกผิดกับเธอมาก เพราะปริมาณซูปที่พวกเขากินในวันนี้เป็นอาหารสำหรับเธอและแม่ไปได้อีกหลายวันทีเดียว ทุกครั้งที่ตักซูปเข้าปาก ความรู้สึกผิดจะไหลล้นเข้ามาสะสมในตัวเขา กว่า จะกินเสร็จก็ถึงจุดที่ตักอะไรเข้าปากไม่ได้อีกแล้ว

เมื่อยูสท์สส่งสายตานูญต ยูนแจญจึงลุกขึ้นยืนพลงยกมือลูบท้องป่องของตัวเอง

“วันนี้ขอบคุณจริง ๆ นะเจ้าคะ นายท่าน”

“เอ่อ...”

เด็กน้อยมองขุนแจญที่ดูจะอึดจนพูดอะไรไม่ได้ด้วยแววตาราวกับเสียดาย ก่อนจะจับมือเขาไว้นั่น

“ขอพรแห่งดยอร์คจงสถิตอยู่กับนายน้อยเช่นกันนะเจ้าคะ”

“เฮ้อ...”

เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อขอบคุณของหอมนี้ไปคนเดียวเถอะ เพราะเขาเจอกับดยอร์คจนเบื่อขึ้นหน้าแล้ว

เด็กหญิงผู้ไม่มีทางล่วงรู้ความคิดของขุนแจญหันไปบอกลายูสท์บ้าง เขาฝากศีรษะพร้อมสีหน้าที่ไม่าจู้ได้ว่าคิดอะไรอยู่

“ขอพรแห่งเทพจงสถิตอยู่กับทางที่นายท่านเดินไป”

แม่ของเด็กน้อยยื่นตัวขึ้นพลงบอกลา รอยยิ้มกระจายไปทั่วใบหน้า ที่ฉายแววทุกข์ทรมานชัดเจน ยูนแจญรีบคำนับเพื่อบอกลาเธอเช่นกัน

ส่วนยูสท์ก็ออกจากบ้านไปเรียบร้อยแล้ว

เด็กน้อยออกมาส่งถึงหน้าประตู ยุนแจอุหันกลับไปโบกมือลาอีกหลายครั้ง จากนั้นก็รีบวิ่งไปหายูสทัสที่เดินห่างออกไป

“ช่วยหน่อยไม่ได้เหรอครับ”

ยูสทัสไม่ตอบและเดินต่อ ยุนแจอุจึงวิ่งไปขวางหน้าเขาไว้

“ช่วยหน่อยไม่ได้เหรอครับ คุณเป็นเทพนี่นา ทำได้ทุกอย่างอยู่แล้ว”

“ข้าบอกให้เดินตามหลัง ไม่ได้อนุญาตให้เข้ามายืนขวางหน้า”

“ก็คุณช่วยได้นี้ครับ”

จากท่าทีของยูสทัสที่มีต่อเด็กหญิงคนนั้น ยุนแจอุคิดว่าเขาน่าจะช่วยรักษาแม่ของเธอได้ ดังนั้นระหว่างกินอาหารเมื่อครู่นี้ ยุนแจอุจึงลอบสังเกตอีกฝ่าย รอดูว่าเมื่อไรจะสร้างปาฏิหาริย์ให้กับแม่ของเด็ก

“คุณทำได้ไม่ใช่เหรอครับ”

“ข้าไม่ทำ”

พอได้ยินคำตอบแบบนั้น ยุนแจอุก็เบิกตากว้างราวกับจะถามว่า “ทำไมล่ะครับ”

“ขี้เกียจเหรือ ผมเป็นลาเมีย ส่วนเด็กคนนั้นเป็นชาวเมืองในโลกที่คุณปกครองอยู่นะครับ”

ยุนแจอุยกฝ่ามือทาบลงบนหน้าอกตัวเองพร้อมกับพูดคำว่าลาเมีย เพราะคิดว่าเขาอาจจะพูดเร็วไปยูสทัสเลยฟังไม่เข้าใจ จากนั้นก็ชี้ไปยังทิศทางบ้านของเด็กคนนั้นแล้วพูดว่า “ดยอร์ด”

เขามีเรื่องอยากจะถามพระเจ้าหากได้พบกัน

เขาอยากรู้ว่าทำไมพระองค์ถึงทำให้มนุษย์โชคร้ายขนาดนั้น บางคนมีความสุข ขณะที่บางคนมีแต่ความทุกข์ พระองค์กำลังทำเป็นไม่เหลียวแลได้อย่างไรกัน ถ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาแล้วก็ควรจะทำให้ทุกคนมีความสุขเท่าเทียมกันสิ หรือถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ควรสร้างมนุษย์ขึ้นมาตั้งแต่แรก

“โนเมื่อคุณทำได้แล้วทำไมถึงไม่ทำล่ะครับ”

ยุนแจอุรู้ว่ามันฟังดูก้าวก่าย ทว่าเขาไม่อยากปล่อยผ่านไปเฉยๆ ต่อให้เป็นเทพเจ้าของโลกอื่นเขาก็ยังอยากรู้คำตอบเรื่องนี้อยู่ดี

“ตอบมาสิครับ”

น้ำเสียงยุนแจอูเริ่มสั่นเครือ

ยูสท์ส่มองเขาด้วยแวตาดำเยยเมยก่อนจะเปิดปากพูด

“หากทุกสิ่งบนโลกเป็นตั้งใจข้าเสียหมด...”

ยูสท์สยกยืมมุมปากบางๆ ดวงตาโค้งขึ้นอย่างอ่อนโยน

ถึงอย่างนั้นยุนแจอูก็รู้สึกว่สายลมที่พัดผ่านไปเมื่อครู่นี้เย็นกว่าปกติ

“ก็คงไม่มีสิ่งใดไร้ความหมายไปมากกว่านั้นอีกแล้ว”

“พูดบ้าอะไรเนี่ย”

ยูสท์สทุบยืม ก่อนจะเดินผ่านยุนแจอูไปด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“หมายความว่ายังไงครับ”

ยุนแจอูยังคงซักใช้ ทว่ายูสท์สไม่แม้แต่จะสนใจฟัง กลับชูมือขึ้นมา
ขวางตรงหน้าเขาค่ายจะสื่อว่าขอจบบทสนทนาในวันนี้เพียงเท่านี้

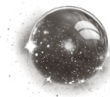
“ก็คุณหมายถึงอะไรละ ช่วยอธิบายให้เข้าใจ...ปัดโธเว้ย!”

ยุนแจอูสบถพลางใช้เท้าเตะพื้นอย่างแรง

ปกติเขาก็ใช้ชีวิตห่างไกลจากหลักธรรมคำสอนของพระเจ้า จึงยังไม่
เข้าใจความหมายที่แท้จริงในสิ่งที่ยูสท์สพูด

ถึงอย่างนั้นแม้แต่คนอย่างเขาก็ยังรู้ความจริงข้อหนึ่ง...

พวกเทพเจ้านะ คิดว่าโลกมันก็ไม่ยุติธรรมอยู่แล้ว

ยุนแจอูลื้มตาขึ้น

จากนั้นก็สำรวจใบหน้าของชายที่กำลังนอนหลับอยู่อีกเตียง ยูสท์ส
ยังคงหลับลึกเหมือนเมื่อก่อน

เขาเองก็ไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับตัวตนของดยอร์ดสักเท่าไร แต่การ
กินนอนก็ดูจะมีแบบแผนคล้ายคลึงกับมนุษย์มากที่สุดทีเดียว

ยุนแจอูค่อยๆ ลุกขึ้นก่อนจะก้าวลงจากเตียงอย่างระมัดระวัง ขณะ

ยุนแฉูพยายามหาทางหนีกลับโลกเดิมแทบตาย
สุดท้ายก็ต้องให้เทพเจ้าช่วยอยู่ดี
แต่นอกจาก ยูสทิส เลาว์ เทพเจ้าแห่งแดนเหนือจะไม่ปล่อยเขาไปแล้ว
ยิมคอยจับตาทุกฝั้วก้าว แดมยิมพาติดสอยห้อยตามไปด้วยทุกที่
ยุนแฉูรู้มาว่า ณ ดินแดนประหลาดแห่งนี้ยังมีเทพเจ้าอีกสามองค์
อาจมีสักองค์ที่ใจดีช่วยรักษาเขาไปให้ และส่งเขากลับโลกเดิมก็ได้
เขาอุทิศส่วหัวใจดีช่วยรักษาเขาไปให้ และส่งเขากลับโลกเดิมก็ได้
“เจ้าเป็นลาเมียของข้า”

ก็แล้วใครจะอยากเป็นขอรเล่นของเทพเจ้ากันล่ะ!
แต่ไม่เชื่อฟังนิดหน่อยก็ถูกจับติดกัน
เป็นถึงเทพเจ้าแต่ลงโทษด้วยการติดกันเนี่ยะ บ้าไปแล้ว!!!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7785-9

9 786161 877859

18+ , Ableism , Coercion